Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXVI. Ч. 48. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 3-го БЕРЕЗНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MARCH 3, 1979 No. 48. VOL. LXXXVI.

У Мюнхені відбулася виставка молодого мистця з України

Мюнхен (ЛТ УВУ). — Від 9-го до 23-го лютого ц.р. в Мюнхені, в залі Українського Вільного Університету відбулася виставка картин, графік, акварель та рисунків Володимира Стрельнікова, українського мистця модерніста, виселеного в травні 1978 року з Одеси. На відкритті у виповненій вщерть залі, при великій участі молоді та чужинців, вступне слово виголосив ректор УВУ проф. Володимир Янів. Він підкреслив, що Український Вільний Університет у своїй діяльності змагає до змістової синтези науки й мистецтва, як тривкої підстави справжньої культури кожної спільноти. Представивши мистця, який ще 9 місяців тому творив під безпосереднім надхненням рідного оточення, доповідач завважив, що відразу відчувається його зв'язок з землею, який дуже характеристичний для українського мистецтва, літератури, музики, філософії. Обриси його незугарних постатей, начебто грубо виліплені фігури з глини, нагадують праісторичні степові „баби". Мистець є вповні свідомий свого занурення в праісторію — він шукає архаїчні мотиви пракультур південних степів і відповідно архаїзує досі мертві свої істоти з глини, вдягаючи їх у барвні брокати, на яких однак сріблом і золотом розквітають скитські орнаменти.

Володимир Стрельніков почав студії в одеському художньому училищі, але через те, що не міг погодитися з приписаними нормами соцреалізму, виступив з нього, щоб знайти власний шлях, нові засоби вислову. У шестидесятих і семидесятих роках брав ще участь у деяких виставках в Одесі, Києві, Москві, а навіть у Варні, але там міг давати тільки малі вирізки своєї творчости. Згодом брав ще участь у приватних виставках, але діставши оцінку „непокірливого", щораз більше ставав ізольованим. Він вдавався в символіку, представляючи свої постаті часом без голови. В композиціях Стрельнікова людина займає важливе місце. Людські постаті стрічаємо також у його графіках, які виявляють дуже велике багатство орнаменту. Стрельніков не був ані критиком режиму, ані борцем, але у своїх картинах втілив жах смерти мільйонів українців, зокрема матерів, як рівнож духової смерти у безвихідних лябіринтах умасовлювання. Своє мистецтво присвятив він боротьбі з духовою порожнечою. Стрельніков покинув цей лябіринт — закінчив доповідач — але він не забув його, і не зможе забути, доки житимуть люди, засуджені на мовчання з приводу своїх переконань. Сьогодні знайшов він у вільному світі можливості праці й вислову.

Оглянувши картини й графіки та закупивши значне їх число, присутні вислухали ще розповіді Володимира Стрельнікова про мистецьке життя в Україні.

Мистець Стрельніков надіється зустрітися з українською публікою теж по інших осередках еміграції, зокрема в Америці й Канаді.

Надгудсонська Округа УНСоюзу відбула Річні Загальні Збори, Степана Островського переобрано на голову Округи

Джерзі Ситі, Н.Дж. (В.О.) — В суботу, 17-го лютого ц.р., тут в залі Українського Народного Дому, відбулися Річні Загальні Збори Округи.

Степан Островський

Збори відкрив голова Округи п. Степан Островський, привітавши численно зібраних присутніх та головного організатора УНСоюзу п. Василя Оріховського.

На предсідника зборів обрано п. Володимира Білика, секретарювала п-і Данута Ясінська.

Протокол з останніх Загальних Зборів, що його прийнято без змін, відчитав п. Богдан Ясінський. За працю Округи звітував її голова С. Островський, підкресливши гарну співпрацю з іншими членами Управи. Заступниця голови п-і Галина Гаврилюк звітувала з участи Округи в Союзовому Дні, що відбувся осінню в Савт Баунд Бруку. Касир п. Володимир Бутковський подав точний стан каси. Після звітів, голова Контрольної Комісії п-і Мелянія Мілянович поставила внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі, що його прийнято одноголосно.

Після короткої дискусії над звітами, забрав голос головний організатор В. Оріховський. У своєму слові він подав загальний стан УНСоюзу, зупинившись на організаційній ділянці. За словами організатора — Надгудсонська Округа виконала свою квоту на 78.1 відсотка і за це їй належиться признання і подяка. До найкращих секретарів, організаторів членів він зараховував п-і Квітку Стецюк, секретарку 25-го Відділу, яка приєднала 30 членів, п. Миколу Шеремету, секретар 70-го Відд. — 16 членів, п-і Стелу Раєн, секретарка 171-го Відд. — 15 членів, п. С. Островського, секретар 270-го Відд. — 14 членів, п. Миколу Гися, секретар 281-го Відд. — 12 членів та п. Богдана Ясінського, секретар 287 Відд. — 11 членів. До успіху Округи причинилися також п-і Галина Гаврилюк, Павлина Балютанська, Мелянія Мілянович, Данута Ясінська та панове Володимир Козак та Олесь Благітка.

Головний організатор також склав признання Управі Округи та всім організаторам за добре виконану організаційну працю та побажав якнайкращих успіхів у біжучому році.

На внесок п. Миколи Шеремети, Управу Округи переобрано в тому самому складі, за виїмком заступника голови, де на місце п-і Г. Гаврилюк обрано п. Павла Палку, секретаря 275-го Відділу.

Переобраний голова п. С. Островський подякував присутнім за довір'я та закликав усіх до посиленої праці, щоб в цьому ювілейному році УНСоюзу Округа виконала квоту на 100 відсотків.

ШЕВЧЕНКІВСЬКА СЕСІЯ УВАН

Вінніпеґ (УВАН). — У неділю, 25-го березня ц.р., о год. 3-ій по полудні, в авдиторії вінніпезької бібліотеки (на другому поверсі), при 251 Доналд вул. (біля Ітона) Українська Вільна Академія Наук в Канаді влаштовує Шевченківську Сесію. Доповідатиме д-р Г. Грабович, професор української літератури на Гарвардському університеті.

НАТО затвердило ген. Бернарда Роджерса на головнокомандувача своїх військ

Брюссель, Бельгія. — Представники держав- членів Північно-Атлантійського Союзу (НАТО) в середу, 28-го лютого, затвердили генерала Бернарда В. Роджерса, дотеперішнього шефа штабу Армії ЗСА, на головнокомандувача збройними силами цього оборонного союзу, тобто на місце генерала Александра М. Гейґа, який залишить цей пост в кінці червня цього року.

Президент Джіммі Картер рівнож найменував ген. Роджерса на головного командира американськими військовими частинами в Европі. Генерал Гейґ займає також і той пост.

Коментатори передбачають, що Сенат ЗСА незабаром затвердить номінацію ген. Роджерса на обидва згадані пости і він формально перебере ці функції 1-го липня ц. р.

У Китаї незабаром відкриють американські пресові бюра

Пекін. — Речник міністерства закордонних справ Китайської Народної Республіки у понеділок, 26-го лютого, повідомив, що комуністичний уряд незабаром дозволить пресовим аґентствам і рядові американських газет і журналів відкрити свої бюра в Пекіні.

Відмовляючись подати своє прізвище, цей речник заявив, що рішення уряду може бути оприлюднене за тиждень або два і з хвилиною оприлюднення американські журналісти одержать право на „постійне перебування в Пекіні".

Із пресових аґентств свої бюра матимуть право відкрити Ассошієйтед Пресс та Юнайтед Пресс Інтернешенал, а із журналів „Тайм" і „Нюзвік". Крім того, бюра матимуть деякі газети, між ними „Ню Йорк Таймс".

З уваги на брак мешканевих приміщень не всі американські кореспонденти зможуть прибути до Пекіну в той самий час — заявив згаданий речник міністерства закордонних справ.

Покищо урядові чинники відмовляються відповідати на запитання відносно таких справ, як можливості відкриття пресових бюр в інших китайських містах, як теж щодо обмежень на подорожування американських кореспондентів по країні тощо.

Тайванці поспішають з поданнями на виїзд до ЗСА

Тайчей, Тайван. — Сотні тайванців, затурбовані можливими ускладненнями у майбутніх відносинах поміж цим островом і ЗСА, почали поспішно вносити подання на візи до ЗСА, примушуючи працівників американського конзуляту до надмірно довгих годин праці. В суботу, 24-го лютого, понад 400 тайванців вже стояли в черзі біля американського консуляту, який в останніх днях оформлює денно біля 250 подань на виїзд до ЗСА.

Формальні зв'язки поміж Вашінґтоном і Тайпеєм кінчаються в четвер, 1-го березня, з хвилиною коли починаються дипломатичні зв'язки поміж ЗСА й Китайською Народною Республікою. Згідно з рішенням президента Джіммі Картера, відносинами поміж ЗСА й Тайваном відатиме т.зв. Американський Інститут в Тайвані і вони матимуть „неурядовий" характер. Але Конґрес ЗСА оформив законопроєкт, який ґарантує безпеку Тайвану у випадку будь-якої насильної спроби поновно прилучити цей острів до материка. Хоч і нерадо, Білий Дім погодився на умови цього законопроєкту.

Іранські повстанці захопили дві американські розвідчі бази

Теґран. — Продовж останніх кількох днів іранські повстанці, які повалили владу шаха Мохаммеда Паглеві, а відтак і уряд прем'єра Шахпура Бахтіяра, захопили дві американські розвідчі бази на ірансько-совєтському кордоні, а саме в місцевостях Кадкан і Клярабӑд, з яких американські чинники слідкували за випробуванням різної зброї на території Совєтського Союзу, зокрема ракет біля міста Ленінськ в Казахстані, де знаходиться совєтський Байконурський Космічний Центр.

Згідно з інформаціями Державного департаменту, в руки повстанців не попали жадні тайні документи, ані жадні наймодерніші розвідчі інструменти. Але інші джерела твердять, що деяка „тайна апаратура" таки находиться в руках повстанців.

Речники уряду ЗСА твердять, що американська розвідча спроможність в тій частині світу не послабне, бо ці функції виконуватимуть бази на території Туреччини, як теж космічні сателіти. Однак, деякі члени розвідчого сектора ЗСА вважають, що заява мусулманського провідника Аятоллаха Хомейні, що на іранській території більш не буде жадних чужинецьких баз, таки зменшить можливість ЗСА перевіряти, чи Совєтський Союз додержується договору про обмеження стратеґічної атомової зброї (САЛТ II), як і в загальному вести розвідчу діяльність.

Хорватському священикові у Мілвокі вислали бомбу

Мілвокі, Віск. — Тут у понеділок, 26-го лютого, перед будинком школи при хорватській римокатолицькій парафії Святого Серця вибухла бомба, що її невідомі особи післали поштою о. Тімотеєві Маїчові, пароховi цієї церкви, який відомий із своїх антикомуністичних виступів і писань.

Бомба була вложена в книжку, що її О. Маїч розпакував в присутності аґента Федерального Бюра Інвестиґацій, який є його близьким приятелем і прийшов до нього на відвідини. Викликавши поліцію, о. Маїч виніс бомбу на подвір'я у безпечній віддалі від шкільного будинку і наказав учням та їхнім учителям вийти з будівлі.

Детектив Джордж Тімм, спеціяліст по вибухових матеріялах, який прибув з поліцією взявся до розмонтовування бомби, але вона вибухла йому в руках, завдаючи поранення рук і лиця.

Отець Маїч уважає, що посилання йому бомби пов'язане безпосередньо з його антикомуністичними статтями в хорватському тижневику „Рання зоря", який появляється в Чікаґо накладом 10,000. Ця газета, заявив о. Маїч, обстоює право хорватів на волю й незалежність та встановлення демократичного ладу.

КИТАЙСЬКІ ВІЙСЬКА ПРОДОВЖУЮТЬ БОЇ В ПРОВІНЦІЇ ЛАНҐ СОН, НЕМАЄ ВИГЛЯДІВ НА СКОРЕ ЗАМИРЕННЯ

Банґкок, Тайлянд. — Численні пресові аґентства інформують, що затяжні бої тривають у північній частині провінції Ланґ Сон і біля столиці провінції тієї самої назви. Китайські війська, — як твердять військові аналітики, — сконцентрували усі свої сили на північному відтинку, намагаючись мабуть здобути столицю провінції і тим самим відрізати залізничне постачання для в'єтнамських частин, які стоять у боях на західній і південній частині від Ланґ Сон. Крім того китайці зуміли зайняти майже усі височини, які окружують місто і тому в'єтнамські війська мають великі втрати в людях, зокрема від гарматного і летунського вогню. Правда, — каже японський кореспондент, — в'єтнамці до цього не признаються. Навпаки, вони ввесь час говорять про великі втрати китайців і про перемоги в'єтнамської армії, хоч дійсність є іншою. Кожна перевірена інформація в'єтнамської пропаґандивної машини, якщо її прослідити до кінця, показується неправдивою. Помимо того, що обидві сторони поповнюють свої війська, до вирішального бою між обидвома сторонами ще досі не прийшло, стверджують аналітики в Банґкоку і Токіо.

Дещо вказувало б навіть на приготування до відвороту зі сторони китайців, але військові речники З'єднаних Стейтів Америки і НАТО сумніваються у таке полагодження існуючого конфлікту, принаймні до часу поки в'єтнамці не погодяться на якийсь компроміс відносно Камбоджі.

В міжчасі Совєтський Союз і В'єтнам опублікували майже однакові вимоги до Пекіну, домагаючись негайного відтягнення війська з північної території В'єтнаму без жадних передумов, бо в противному випадку війна в Індокитаю напевно пошириться. Газета „Правда", орган ЦК КПСС, у тексті вимоги про відтягнення китайського війська з В'єтнаму, порівняла військові дії Китайської Народної Республіки до авантурницьких війн гітлерівської Німеччини, Італії і Японії, які своїми вчинками допровадили до Другої світової війни. Радіо Ганой, передаючи зміст в'єтнамської вимоги стверджує, що якщо китайські керівники не візьмуть цієї перестороги серйозно і не виведуть свого війська з В'єтнаму, війна напевно пошириться не тільки у самому В'єтнамі, але й у цілій південно-східній Азії та в інших частинах світу. Коментатор ганойського радіо обвинувачував пекінських „реваншистів" за нерозважне потягнення і використання В'єтнаму для переведення інвазії на країни південно-східньої Азії.

Протикитайську пропаґандивну акцію розпочав також уряд Ляосу. Патет Ляо, пресове аґентство Ляосу стверджує, що китайська аґресія на В'єтнам безпосередньо загрожує також Ляосові і перекреслює усі нитки дружби, які досі існували між ляоським і китайським народами. Ходять поголоски, що уряд президента Картера веде посилений тиск на Пекін, домагаючись закінчення війни у В'єтнамі, защо Америка обіцяє надати Китайській Народній Республіці статус упривілейованої держави в торговельних справах. Секретар скарбу в уряді Картера Майкел Блументол продовжує свої мирні заходи у Пекіні і вже в дипломатичних кругах ніхто сьогодні не сумнівається, що він виконує там важливу місію від імені самого президента Картера. Запитаний журналістами, чи ЗСА припинять торговельні зв'язки з КНР, якщо Пекін не відтягне свого війська з В'єтнаму, Блументол відповів, що йому не відомо про такі заходи Державного департаменту ЗСА чи департаменту торгівлі. „Ми з'ясували наше становище керівникам КНР, але це не означає, що ми повинні припинити торгівлю з Китаєм чи перервати розмови про інші справи".

Щоб ЗСА не були заскочені, Пентаґон вирішив слідкувати за розвитком воєнних дій у В'єтнамі за допомогою сателітів й іншої апаратури. Як відомо ЗСА не вдержують дипломатичних зв'язків з Ганоєм і не мають військового аташе у В'єтнамі.

Заговорили про пересунення совєтського війська до Болгарії

Відень. — Пресові аґентства, за Ройтерсом, передали інформації про пересунення військових частин Совєтського Союзу до Болгарії, хоч болгарське аґентство БТА заперечило ці повідомлення, кажучи, що вони базовані на „видумці і образливі для болгарського народу".

Дипломати у західньоевропейських країнах заявляють, що головне командування Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО) перевіряє інформації західніх аґентств про те, що СССР вислав до Болгарії значні частини піхоти, кілька танкових з'єднань і летунство, ніби то для контролі комунікаційних шляхів, які ведуть до Юґославії і Румунії.

Румунія і Юґославія, як відомо, є тепер в дуже клопітливому положенні у зв'язку з війною у В'єтнамі і Камбоджі, бо вони зайняли інакше становище до цих конфліктів, як всі інші комуністичні держави східнього бльоку і не засудили відкрито інвазії Китайської Народної Республіки на В'єтнам 17 днів тому.

Поінформовані джерела стверджують, що поголоски про присутність совєтського війська в Болгарії кружляють вже принаймні два тижні. Дипломати у країнах Східньої Европи не виключають можливости приготування до великих маневрів військ Варшавського Пакту, або совєтсько-болгарських.

Чотири особи пробували схопити совєтський літак

Стокгольм, Швеція. — У вівторок, 27-го лютого, чотири особи різних національностей перевели невдачну спробу схопити совєтський літак типу Туполєв-154, який був в дорозі з Ослo до Москви та мав задержатись у Стокгольмі.

Коли ще літак був у повітрі, чотири неназвані особи — два чоловіки й дві жінки — схопили літак, але 10-членній залозі вдалось їх роззброїти та передати шведській поліції на летовищі. На літаку було 24 пасажири.

Інспектор шведської поліційної охорони летовища здогадується, що схоплювачі, які заявили, що вони є членами релігійної секти, мали намір перевести акцію протесту, щоб „звернути увагу світу на умовини життя в Совєтському Союзі".

У ДЕНЬ ЙОГО ГЕРОЙСЬКОЇ СМЕРТИ

Ген. хор. Роман Шухевич — Тарас Чупринка, Головний Командир УПА.

В дні 5-го березня 1950-го року в с.Білогорщі біля Львова, у боротьбі з комуно-московськими імперіялістами загинув леґендарний Головний Командир Української Повстанської Армії ген. хор. Роман Шухевич — Тарас Чупринка, великий син України, який проводив боротьбою десяток тисяч українців проти окупантів України, боротьбою за свободу, незалежність, честь і добро нашої батьківщини. На прикладі цієї боротьби виростали, і виховувалися нові покоління, які опісля породили нових, молодих оборонців правди, готових продовжувати боротьбу за права людини і свого поневоленого народу.

Тарас Чупринка загинув, але народ живе і його нові оборонці стають сильніші і більш завзяті. Сьогодні йде бій за права людини і за право народів на свою самостійність. Чупринка залишився символом для наступних поколінь. Цей символ вічний, як вічним є наш український народ.

„ОЦИМ ДОВОДЖУ ДО ВАШОГО ВІДОМА, ЩО МЕНІ ЗАГРОЖУЄ ГОЛОДОВА СМЕРТЬ" — ПИШЕ ВОЛОДИМИР ГОРБОВИЙ ДО В. ЩЕРБИЦЬКОГО

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Нещодавно на Захід надійшов самвидавний документ-лист колишнього політичного в'язня д-ра Володимира Горбового до Першого секретаря ЦК КПУ В. Щербицького.

Нижче подаємо повний текст цього листа.

„Скарга.

Оцим доводжу до Вашого відома, що мені загрожує голодова смерть.

У серпні 1972 року я повернувся з ув'язнення до рідного села Оболоння і поселився у своїй хаті, що на вул. Т. Шевченка, 112. Відразу я звернувся до Долинського районного відділу соціяльного забезпечення у справі матеріяльної допомоги в моїй старості (мені йде 80-й рік життя: я народився 30 січня 1899 року). Пенсії мені не призначили, натомість Оболонська сільрада в 1975 році виділила мені 0,60 гектара землі біля моєї хати. Однак, десь у той же час, та ж сама влада дозволила іншому громадянинові (до речі, моєму своякові) будувати на цьому наділі хату й господарські будинки. Отже, я і далі лишаюсь без засобів на існування, хоч стаття 43 Конституції СРСР визнає за мною право на життя.

Донедавна я користувався допомогою добрих людей з-за кордону, але в 1978 році цей зв'язок порушився: пропадають не лише мої листи, а й мої речові пакунки, хоча стаття 56 Радянської конституції ґарантує таємницю листування. Ось цьому докази:

1. 4 серпня 1978 року я отримав із Мюнхену (ФРН) від проф. д-ра Зіґмунда Маннгайма рекомендованого листа (датованого 23 липня ц.р.), в котрому говориться, що ним пересланий мені навесні 1978 року

(Закінчення на стор. 3)

Американські видавці продовжуватимуть заходи в обороні М. Руденка

Ню Йорк. — Асоціяція Американських Видавців, яка минулого грудня започаткувала акцію в обороні українського письменника-політв'язня Миколи Руденка, плянує продовжувати заходи в справі його звільнення, але не закликатиме своїх членів до бойкоту другої міжнародної виставки книжок, що має відбутися в Москві від 4-10-го вересня ц. р.

Джері Лейбер, екзекутивний директор комісії свободи публікування при Асоціяції Американських Видавців, яка була ініціятором листа американських видавців в справі Руденка до міністра публікування СССР Боріса Стукаліна, заявила редакції „Свободи", що видавці „відкинули ідею бойкоту" виставки в Москві, уважаючи, що безпосередні зв'язки зі совєтськими урядовцями і видавцями можуть бути більш корисними в заходах за звільнення Руденка. На запит чому видавці вибрали якраз Руденка, Дж. Лейбер відповіла, що він є „найбільш визначним українським письменником, який перебуває в ув'язненні". Це підтвердив у телефонічній розмові Ашбель Ґрін, віцепрезидент і старший редактор видавництва Альфред Нопф, який рівнож говорив в імені видавництва Рендом Гауз. Ці видавництва ще не рішились щодо участи у виставці в Москві, сказав Ґрін, підкреслюючи, що це не має нічого спільного з Руденком. „В його обороні

(Закінчення на стор. 4)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Косик (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії), Володимир Левенець, Зенон Снилик, Василь Тершаковець і Євген Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Похвальний почин

В час, коли Білий Дім злагіднив первісно сильну настанову щодо прав людини, правдоподібно з уваги на пекучі проблеми в Азії й Африці, цю справу підхопили американські видавці, які виступили в обороні Миколи Руденка, зумовлюючи свою участь у другій міжнародній виставці книжок у Москві його звільненням.

Виходячи зі заложення, як про це інформував щоденник ,,Ню Йорк Таймс'', що М. Руденко є ,,найбільш визначним совєтським письменником, який перебуває в ув'язненні'' та що совєтським властям дуже залежить на тому, щоб виставка була успішною, американські видавці уважають, що власне було б ,,в дусі'' цього показу прерізних книжок і видань, коли б власті ,,країни рад'' звільнили хворіючого українського письменника-політв'язня. Про це й написали голови кількох американських видавництв ще минулого грудня совєтським чиновникам, а не одержавши відповіді, вислали телеграми до генерального прокуратора СССР з датою 7-го лютого, тобто в другу річницю арешту Руденка, яким Москва започаткувала безжалісний наступ на Українську громадську групу сприяння виконанню Гельсінкських угод.

Як довідуємося, ініціятива в справі Руденка вийшла від Джері Лейбер, екзекутивного директора комісії свободи публікування при Асоціяції Американських Видавців, і, згідно з її твердженням, листи до совєтських урядовців були продовженням раніше започаткованої акції в обороні Руденка. Слід пригадати, що Джері Лейбер — це авторка статті про Валентина Мороза, що її помістив ,,Ню Йорк Таймс'' в 1974 році під час голодівки цього українського політв'язня.

До акції в обороні Руденка приєднались визначні американські видавці. Деякі з них брали участь у першій виставці книжок у Москві у вересні 1977 року, хоча більшість американських видавництв бойкотували її, власне з узаги на поголовні арешти членів правозахисного руху в СССР та на постійні порушення прав людини. Маркантною була виставка ще й тим, що совєтські митні урядовці не допустили на виставку дев'ять американських видань, при чому в цьому ,,неблагонадьожному'' реєстрі опинилась книжка д-ра Мирона Куропася про українців у ЗСА, а далі також монографії про жидівську, чеську й словацьку громади в Америці.

Американські видавці не приховують побоювань, що й на другу виставку, яка заплянована на початок вересня, не дійдуть всі їхні книжки, ставши жертвою совєтських цензорів в особах митних урядовців. Все ж таки вони не плянують бойкотувати виставки, уважаючи, що така тактика ,,насторожує'' Москву і створює ,,некорисні для переговорів'' умовини. Це не означає, що всі американські видавці візьмуть участь у виставці в Москві, але ті, що там будуть, настоюватимуть на звільненні Руденка, згідно з їхніми твердженнями.

Вправді, можна мати застереження до такої тактики американських видавців та протиставити їй в деяких урядових колах ЗСА пропоновану концепцію ,,пов'язання'' питання прав людини із, скажім, торгівлею, культобміном тощо. Але не можна не привітати цього справді похвального почину американських видавців та висловити їм признання за ініціятиву в обороні Руденка, заохочуючи їх до ще більшої наполегливости.

Д-р мед. Роман Осінчук

ПОМІСНА УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА, ЇЇ РОЛЯ, ЗНАЧЕННЯ І ПОТРЕБИ

[1]

На протязі кількох місяців перед та в часі III Світового Конґресу Вільних Українців і після його відбуття читали ми різні ,,становища'' політичних середовищ відносно дальшої визвольної політики нашої еміґрації у діяспорі, різні дискусійні статті в часописах на тему знайдення правильного шляху чи бодай концепції для наших заходів чи боротьби за національні й людські права нашого народу в Україні, постійно журимося такими проблемами нашої еміґрації, як асиміляція нашої молоді, мале їх зацікавлення проблемами нашого громадського життя та ще менша участь в активній праці, постійне зменшення кількости учнів у наших парохіяльних школах, чи в школах українознавства, наріканням на байдужість деяких батьків до українського виховання своїх дітей, підкреслюємо важливу ролю українських шкіл для довшого задержання нашого національного обличчя та ставимо на передові оборонні позиції плекання нашої мови та розбудову історії, літератури, науки, економії. Всі ці міркування чи пляни, очевидно, доцільні. Проте, дивно, що лише деякі зі згаданих дискутантів чи навіть доповідачів на комісіях СКВУ ледве кількома словами згадали про ролю нашої Церкви. А тим часом мабуть кожному з нас ясно, що роля Церкви у національному чи християнському вихованні нашого молодого покоління, зокрема серед чужого й то свавільного довкілля, є не лише незаперечною, але однією з найважливіших. Церква тримає постійно при собі й старших і молодих і навіть малих дітей, тримає разом родину у нерозривній єдності, навчає від малого молитви, прив'язує кожного до своєї рідної Церкви, свого рідного обряду та церковної традиції і врешті й тим самим до свого народу, його мови, його історії та культури.

І тому сильна наша Церква на еміґрації — це найсильніша оборонна фортеця нашої громади перед асиміляцією чи винародовленням та єдиний найпевніший засіб для задержання наших нащадків при українстві на довгі-довгі роки. Чи треба шукати на це доказів? Ні, ми це все пережили...! Московсько-большевицька рука найперше посягнула по нашу Православну Церкву та знищила її, а по окупації Західніх Земель України зліквідувала Українську Католицьку Церкву та рештки її, захованої в катакомбах, де нищить і тепер. Воює ворог із Церквою, а проте знищити її цілковито ніколи йому не вдасться, бо Церква це Божа установа, яка не лише сама переживе усі лихоліття, але й збереже теж і народ. Добрим прикладом цього є наша історія, а другим це історія жидівського народу, який понад 2,000 років жив у розпорошенні серед чужих народів, нерідко навіть затратив свою мову, проте жидівські рабіни та жидівські кагали об'єднували духово жидівський нарід та не допустили до цього, щоби жиди розплились у чужому морю, а навпаки, у відповідній хвилі зуміли створити сильну ізраїльську державу та вдержати її в оточенні ворожого для жидів багаточисельного арабського світу. Нам навіть, для прикладу можна покликатися на найсвіжіші події в Ірані, де більшість іранського народу поклала вирішення своєї долі в руки церковного провідника. Ба що більше велика кількість вірних мохаметан вже сьогодні свого релігійного провідника Аятоллаха Хомеїні, називає та уважає за імама та за одного із 12 ,,апостолів'' Мохаммеда.

Наведені приклади доказують, що Церква в кожному народові грає велику ролю у всякому часі, бо вона може об'єднати довкола себе найбільшу кількість даної національности чи держави.

Сьогодні наша Церква в Україні, не зважаючи на переслідування існує та кріпить своїх вірних у вірі в Бога та свій нарід й плекає надії на краще завтра. А чи сьогодні не звертають своїх очей до своєї Церкви наші борці за волю в Україні? Чи не стають у обороні її прав та в обороні свободи релігії? І треба підкреслити, що їхня оборона нашої Церкви є далеко мужніша там в Україні, серед страшних умовин невільництва, ніж наша оборона слушних автономних прав нашої Церкви тут у вільному світі. Говорю очевидно про Помісну Українську Католицьку Церкву, яка маючи за собою преважливий Пакт Берестейської Унії та схвалені Ватиканським Собором II декрети для східніх Церков, маючи за собою тернистий шлях мучеництва та цілий ряд ісповідників віри, маючи у проводі Божим Провидцям повереного з неволі, страдника за віру Христову та за Вселенську і Українську Католицьку Церкву, ісповідника віри, Блаженнішого Отця Йосифа, маючи навіть синодальні ухвали нашого Архиєпископського Синоду із 1969 року про введення пат-

(Продовження на ст. 3)

І. Вовчук

GOOD DEAL — А ЩО ДАЛІ!

[3]

В розмові з редакторами журналу ,,Тайм'' вичувалося, що московські володарі дуже занепокоєні зближенням між Пекіном і Вашінґтоном, воно в поєднанні з японсько-китайським договором ,,Про дружбу і співпрацю'' може перетворитись в бльок політичної ізоляції і стратегічного оточення СССР. Л. Брежнєв, не приховуючи кремлівського занепокоєння, дав зрозуміти, що в московському оперативному штабі не будуть пасивно приглядатись до подій. В американській пресі в останній час говориться про концентрацію додаткових совєтських дивізій на китайському кордоні, як ознаку можливости військового натиску на Китай. А на Середньому Сході роздмухано вогнище революційних виступів навіть після падіння уряду Бахтіяра в Ірані. Через совєтизований не так давно Афганістан комуністи Ірану і ліві екстремісти знаходять всебічну підтримку московських ,,миротворних визволителів'', які намагаються облегчити ,,визвольницьке загарбання'' реґіону з великими покладами чорного золота — оливи.

В Індокитайському реґіоні в'єтнамське визвольне загарбання Камбоджі, доконане під впливом і підтримкою СССР, витворило в цій частині стан, подібний до часів В'єтнамської війни. Тільки тепер воюють між собою комуністичні держави, поглиблюючи розлад в колись єдиму комуністичному таборі. Спровоковані Москвою утиски і переслідування проти мільйона китайців, що оселились у В'єтнамі (хуацяо), викликали китайсько-в'єтнамський конфлікт. А ,,хід конем'', що його зробила кремлівська дипломатія, залучивши до Варшавського бльоку — СЕВ, держав підопічних Москві і В'єтнам та укладення з В'єтнамом майже військового союзу під назвою ,,Договір про дружбу і співпрацю'' на 25 років прискорив завоювання В'єтнамом Камбоджі у ,,визвольній агресії'' під совєтською опікою і всебічною підтримкою.

Совєтський Союз, говориться в ,,Новому времені'' ч. 5 за 26 січня, після завоювання Камбоджі, яку названо Кампучії, повністю підтримує ,,справедливе діло визволення кампучійського народу''. А ,,діло'' робилося за формулою ,,визвольної боротьби національних сил'', за якою Москва ,,визволяла'' Анголю, Афганістан, Етіопію, Ємен, а перед тим Південний В'єтнам. Принц Нородом Сіанук заявив на Раді Безпеки ОН, що на те ,,визвольне діло'', на завоювання Камбоджі було кинуто біля 14 дивізій з тисячами московських танків і літаків. Очевидно ж перед тим, як завжди, зформували Революційну Раду, на чолі з Геюгом Самрином, і та рада, як твердить московська преса, об'єднала канпучійців ,,під прапором Єдиного фронту національного визволення Кампочії''. Це так нагадує завоювання Української Народної Республіки. Тоді за вказівками В. Леніна в Харкові створено уряд Народної Республіки і заслоняючись ним московське військо Муравйова ,,визволило'' Київ.

* * *

Формула давня. Її з відповідними поправками і додатками стосує московський большевизм, ,,визволяючи країни'', а потім совєтизує їх. За Сталіна її стосували, ,,визволяючи'' Фінляндію, а після останньої війни країни Східньої Европи, накинувши їм московську опіку. В 1968 році ,,Правда'' у вересневих двох числах, виправдуючи розправу в Чехо-Словаччині до ленінсько-сталінської формули ,,визвольницького загарбання'' додала ,,доктрину Брежнєва''. Її потім не раз повторював в різних варіянтах сам генеральний володар. На підставі тієї доктрини СССР і інші соціялістичні країни, підопічні йому, зобов'язані стати до оборони якоїсь соціялістичної країни, застосовуючи військову силу на оборону соціялістичних завоювань. Отож, загарбуються і совєтизуються країни за формулою і кличами ,,національного визволення'', а після включення їх під опіку московського царства, в імперських обіймах большевицькими кліщами утримується на підставі доктрини Брежнєва.

Ще не втихла визвольно-загарбницька баталія в столиці Камбоджі, як уряд СССР поспішив визнати народно-революційний уряд Кампочії, зформований біля в'єтнамського кордону, запевняючи йому всебічну підтримку. А Народно-Революційна Рада Кампочії в телеграмі урядові. СССР заявила, що ,,всебічна підтримка Совєтським Союзом є джерелом сили і натхнення для кампучійського народу на вибраному шляху'' (,,Новоє врємя'', ч. 5, за 26 січня). Подаючи це, в тижневикові висловлено запевнення, що Совєтський Союз щедро допомагатиме Кампочії. Завоювання її створило величезну напругу в цьому реґіоні, його вважають за першу фазу військової конфронтації КНР з СССР, який в'єтнамськими збройними силами, оснащеними совєтською амуніцією, завдав Китаєві військової поразки, захопивши територію його союзника.

В т. зв. невтральних країнах, яких звуть неприєднаними або третім світом, засудили совєтсько-в'єтнамську агресію. В Югославії, Румунії, Тайлянді з занепокоєнням заговорили про те, що камбоджійське ,,завойовницьке визволення'' може повторитись і в них. Коли на Раді Безпеки ОН розглядалося справу в'єтнамсько-совєтської аґресії в Камбоджі, то всі сім представників т. зв. невтральних країн одностайно засудили дії В'єтнаму і зажадали негайного виведення всіх чужинецьких військ. З п'ятнадцяти членів Ради Безпеки тринадцять, включно з сімома представниками т. зв. невтральних країн, засудили ,,визвольну агресію''. Совєтський Союз, підтриманий Чехо-Словакією, опинившись в ізоляції, застосував 111 вето, накладене московським амбасадором при ОН Трояновським проти ухваленої резолюції, внесеної представниками т. зв. невтральних країн. Досі такого не бувало на форумі ОН, де представники країн третього світу слухняно підтримували СССР.

На совєтсько-в'єтнамську ,,визвольну агресію'' в Камбоджі Китай зареагував сконцентруванням додаткових військових сил на в'єтнамському кордоні, в кількості далеко більшій, за окресленням розвідок, як то буває при військових демонстраціях. В розмовах з сенаторами Тенг Гсіао-пінг не заперечував військово оборонних заходів Китаю. Сенаторам так і не вдалося переконати його не застосовувати військової сили проти В'єтнаму, якого, на думку Тенга, ,,треба провчити''. А на терені завойованої Камбоджі розгорнулася партизанська війна проти в'єтнамської ,,визвольної'' армії, яка має оборонятись від партизанських наскоків і обороняти тисячокілометровий кордон між країнами. До того морський кордон, берегова лінія В'єтнаму дуже довга і трудна для оборони. Без допомоги совєтської фльоти її оборонити буде важко. Совєтсько-в'єтнамський договір ,,Про дружбу і співпрацю'' зобов'язує Совєтський Союз обороняти ,,братів по клясі''. В ст. 6 договору говориться, що ,,коли одна з сторін стане об'єктом нападу або їй загрожуватиме напад, сторони негайно будуть консультуватись, щоб усунути небезпеку і вжити відповідних заходів для забезпечення миру і безпеки їхнім країнам''.

Малайський дипломат влучно окреслив, що ,,в папері, на якому написані совєтські договори про

(Закінгення на стор. 4)

З НАШИХ БУДНІВ

ЮВІЛЕЙНІ ПРОЄКТИ

Кожноразова зустріч і моїми дорогими земляками та й сусідами з Бібрецького повіту, панством Татухами, є для мене окремим збагаченим переживанням, — сказавши словами проф. Василя Чапленка. Так, для прикладу, коли я відвідав їх в день Стрітення Господнього, після вечірньої Служби Божої, вони просто засипали мене різними проєктами чи суґестіями, — як кажуть американці.

— А пригадай своїм босам у Джерзі Ситі, — звернувся до мене пан Татух, знявши з носа окуляри, — щоби не забули спом'янути добрим словом сеньйора Романа Слободяна, коли обходитимуть 85-літній ювілей Батька-Союзу. В цьому році нашому залізному касирові стукне рівно дев'ятдесяточка, отже він таки п'ять років старший від УНСоюзу, за що йому йому належиться відповідна честь і поклоненіє.

У цьому місці забрала слово дорога землячка, пані Татушиха:

— А я бим ґолосувала за те, щоб їм, тобто панові Слободзянові, зробили ювілей на Союзівці, під час вакацій, коли там збирається з усіх-усюдів багацько народу. І дітям буде вигідно приїхати на таке свято, бо вони близько там мешкають, та й нам, як Бог дозволить щасливо дочекати, зі Саратоґи недалечко.

— Я мав би ще одну суґестію, — підняв угору палець пан Татух. — Щоб так само, як щороку вибирають Українця Року, зачали вибирати Союзовця Року, значить такого заслуженого патріота, який найбільше причинився б до розбудови Батька-Союзу на протязі року. І я вже маю готового кандидата на сю почесну посаду: нашого достойного сусіда зі 7-ої вулиці, пана доктора Василя Палідвора, що його нюйоркчани так файно вшанували в Народному Домі з нагоди його, не скажу котрого-там ліття... О, такі скитальники, щоб нам на камені родилися!

— Я підпираю твою пропозицію, — ласкаво погодилась дорога землячка. — Нехай тобі буде цим разом Союзовець Року, але вже на той рік я буду битися за те, щоб була вибраною Союзянка Року!

Велл? — безрадно розклав руки пан Татух, — і що ти поробиш з таким визволеним жіноцтвом?.. ,,Ліберейшен'', пане брате, та й годі!

ІКЕР

Проф. д-р Петро Стерчо

ЮЛІЯН РЕВАЙ: БОРЕЦЬ ЗА КРАЩУ ДОЛЮ СВОГО НАРОДУ

[У 80-річчя Прем'єра Карпатської України]

[2]

В 1930 році він був співосновником Учительської Громади в Ужгороді разом з о. Августином Волошином, проф. Августином Штефаном, послом Юлієм Гуснаєм, Василем Свереняком, Федором Агієм, Іваном Васьком та іншими. В 1935 році на Шостому Конгресі обрано Юліяна Ревая Головою Учительської Громади, яка в тому часі мала 1,378 членів. До того часу головою був посол Юлій Гуснай, а в 1937 році головою став о. Августин Волошин. На останньому, тобто восьмому Конґресі, головою обрано проф. Августина Штефана. Секретарем постійно був Василь Сверeняк, а редактором ,,Учительського Голосу'' був Олександер Полянський. Поза Першою Центральною Руською-Українською Народною Радою та Централею Товариства ,,Просвіта'' в Ужгороді, Учительська Громада була найважливішим формуючим центром життя карпатських українців у кожному відношенні.

Попри всі свої заняття і зацікавлення, Юліян Ревай знайшов час і для українського спорту. В 1926 році, від початку заснування Спортового Клюбу ,,Русь'', що майже в цілості складався з українських учителів, він був першим заступником голови аж до 1930 року, коли то він зрезиґнував на знак протесту проти насильного захоплювання клюбу москофілами, чому сприяв д-р Едмунд Бачинський, голова Клюбу. СК ,,Русь'' була не тільки чемпіоном копаного м'яча в Карпатській Україні, але й змагалася за чемпіонат у цілій Чехо-Словаччині. Т. зв. ,,мовний конфлікт'' відбився неґативно і на іншому відтинку дотогочасної співпраці поміж Реваєм і Бачинським. Бачинський, як і о. А. Волошин, Ю. Ревай та інші діячі стояли також на чолі кооперативного руху Закарпаття, з тим, що там Бачинський був увесь час при кермі. ,,Мовний конфлікт'' знеохотив Ю. Ревая, бо він не бачив ніякої користи для самої справи кооперації в цій боротьбі. Це, мабуть, єдина ділянка, в якій Ю. Ревай не зводив бою до кінця...

На цей період життя Ю. Ревая припадає також його найінтенсивніша діяльність у вихованні української молоді також поза школою. Вже раніше згадано, що Ю. Ревай був редактором журналу ,,Пластун'' у 1928-1935 роках. Він цікавився ,,Пластом'' від самих початків, від часу коли його заснували Остап Вахнянин, Леонід Бачинський та інші пластові діячі й брав він активну участь у діяльності ,,Пласту''. Коли ж у 1929 році усунено із Закарпаття Л. Бачинського, то крайовий провід Пласту на Закарпатті опинився на плечах Юліяна Ревая. Отож, він був тоді Крайовим Звітодавцем, чи пак Верховним Пластуном, вживаючи теперішньої назви, в 1929-1935 роках, коли з огляду на свої парляментарні обов'язки мусів зрезиґнувати з багатьох позицій. Йому на зміну прийшов Степан Пап-Пугач, який увів пластунів у ряди ,,Карпатської Січі'' в 1938-1939 роках.

У зв'язку з функціями Крайового Звітодавця Пласту (офіційно — Союзу Пластунів і Пластунок Підкарпатської Руси), який був складовою частиною Союзу всіх скавтів Чехо-Словаччини, припав був важкий обов'язок Ю. Реваєві рятувати ,,Пласт'' на Закарпатті від його розв'язання у 1933 році. Було це у зв'язку з участю українських пластунів у міжнародному Джемборі в Гоеделе, в Малярщині. Залеґалізований на Закарпатті Пласт мав усі міжнародно визнані права. Натомість еміґраційний Український Пластовий Улад у Празі таких прав не мав, хоч чехо-словацький режим не перешкоджав йому в його діяльності. Як відомо, Пласт на Українських Землях під польською окупацією був у тому часі вже цілковито заборонений; зате, існував він підпільно. Карпато-українські пластуни включили у свою делеґацію підпільно також українських пластунів з Праги й Галичини, які в Ґоеделе розкинули українські самостійницькі летючки й видали свої картки. Польські й чеські ,,опікуни'' заалярмували урядові чинники Джемборі, які розпочали доходження, а по повороті карпато-українських пластунів додому чеська адміністрація перевела арешти провідників, зокрема Степана Вайду й інших, що їх прізвища не згадуємо, бо вони перебувають під комуністичним режимом. Тільки мудрим заходам Ю. Ревая в Антоніна Розсипала, фактичного адміністратора Підкарпатської Руси, як її крайового президента й віцеґубернатора, вдалося врятувати Пласт від заборони, а арештованих звільнено з арешту.

Другий період у діяльності Юліяна Ревая можна б назвати політичним і парляментарним. Хоч усі вороги Карпато-Української Держави в 1938-1939 роках і опісля називали Юліяна Ревая найскрайнішим націоналістом у Хусті, фактично він і його брат Федір належали до Соціял-Демократичної Партії аж до часу розв'язання цієї партії восени в 1938 році. В 1920 році Яцко Остапчук, Євген Пуза й Степан Клочурак зорганізували були Соціял-Демократичну Партію Підкарпатської Руси, яка в вересні 1922 року зіллялася з Чехо-словацькою СД Партією, яка була керована принципами другого інтернаціоналу і, як така, включала членів усіх національностей. Тоді як Степан Клочурак відійшов від тієї партії, з-поміж чолових членів, крім Федора та Юліяна Ревая слід назвати Дмитра Німчука, який редаґував український орган партії ,,Вперед'', інспектора Юлія Гусная, Спиридона Довгаля, інж. Дмитра Угринока, д-ра Володимира Комаринського та інших. Жидівське крило партії очолював посол д-р Хаїм Куґель, а мадярське крило — сенатор Балла. Притягаючою силою для багатьох карпатських українців було те, що партійний орган ,,Вперед'' вживав української літературної мови й підтримував українську національно-культурну орієнтацію, провідницькі властивості Юліяна Ревая, як і партійні домагання земельної реформи і т. п.

Сам Юліян Ревай редаґував і видавав з рамени партії соціял-демократичний ідеологічно-програмовий журнал ,,До Перемоги'', в чому чинно допомагав йому інж. Спиридон Довгаль. Журнал цей проголошував українську національно-культурну політику й відкрито підтримував Просвітянський Рух, з одного боку, а поборював москофільство на Закарпатті, з другого.

У загальних парляментарних виборах у 1935 році обрано Юліяна Ревая і д-ра Хаїма Куґеля послами до парляменту Чехо-Словаччини від Соціял-демократичної партії. У той спосіб Юліян Ревай перейшов у зовсім нову сферу своєї діяльности для добра свого народу. Виходячи на відкриту політичну арену парляментаризму, він мусів передати в інші руки майже всі дотеперішні свої функції в Ужгороді. Від Карпатської України входило до Народного Згромадження (така була офіційна назва двопалатного законодавчого представництва, бо термін ,,парлямент'' вживано тільки для визначення нижчої палати) входило п'ять сенаторів і дев'ять послів, які були зорганізовані у свій власний парляментарний клюб і саме секретарем цього клюбу відразу обрано Юліяна Ревая, а головою залишився сенатор Едмунд Бачинський. Вони обидва були представниками партій урядової коаліції, тобто соціял-демократів і аґрарників, й уже в серпні 1935 року в імені коаліції заявили, що докладуть усіх можливих зусиль, щоб впровадити територіяльну автономію Карпатської України. Вже 28-го листопада 1935 року на домагання посла Юліяна Ревая засідала Правнича Комісія парляменту для конституційних справ і рішила апелювати до уряду Чехо-Словаччини, щоб приступлено негайно до підготови виборів до Сойму Карпатської України та введення повної автономії.

Властиво, львину частину своєї праці в празькому парляменті присвятив відтак Юліян Ревай боротьбі за автономію. Не забував він, однак, інших потреб Карпатської України. Наголошував потребу розбудови доріг, індустріялізації країни та збільшення соціяльної опіки над потребуючими, а було їх, у тому часі ґосподарської кризи, чимало.

[Продовження буде]

* БЕРЕЗЕНЬ — МІСЯЦЬ КНИЖКИ! *

У Честері відзначено Січневі Роковини

Двадцять другий рік підряд українська честерська громада урочисто та соборно відзначує Великі Акти 22-го Січня 1918/19 років. Цьогорічні святкування відбулися у понеділок, 22-го січня ц.р. і вони складались з двох частин.

Перша частина, що відбулася у великій залі засідань Міської Ради заключувала такі точки: проведення молитов представниками наших Церков, короткі промови в обох мовах, відчитання Проклямації про встановлення „Дня Української Незалежности" та вручення цвітів посадникові міста, як символ вдячности за співпрацю з нашою громадою.

Друга частина цих святкувань відбулася надворі біля будинку Міської Управи і вона складалася з відспівання обох національних гимнів та вивішення українського національного прапора на будівлі міської Управи побіч американського прапора.

Підготовою цих святкувань і їх переведенням зайнявся автор цього допису, як пресовий референт Відділу УККА, та Василь Пастушок, голова того ж Відділу, причому вони обидва виконували ролю співкерівників програми.

Точно о год. 9:15-ій ранку заля засідань Міської Управи заповнилась по береги представниками українського громадянства, а між ними були присутні чільні представники місцевих організацій та товариств.

Почесні місця біля стола, де звичайно засідають достойники міської адміністрації — тим разом зайняли члени Екзекутиви Відділу УККА, представники наших Церков, посадник міста п. Осовскі, стейтовий сенатор Кл. Белл, два члени Міської Ради та інші.

По проведенні вступної молитви о. П. Липином, парохом УКЦеркви, свято відкрив член Екзекутиви Відділу УККА мгр Володимир Сич, який в речевій промові українською мовою вказав на важливість історичних дат 22-го січня 1918/19 років та на їхній вплив на відродження української політичної думки в біжучому сторіччі.

Бесідник також підкреслив, що однією із головних причин українського національного зриву-були без сумніву славні точки американського президента Вілсона про „Самовизначення народів", які він виголосив під кінець Першої світової війни і ними він зрушив мільйони поневолених народів до самостійного-державного життя.

Відкриття святкувань 22-го Січня: молитву проводить о. П. Липин, парох УКЦ. Стоять (зліва): мгр Володимир Сич, Василь Пастушок, о. Липин, сенатор Белл і посадник Честеру п. Осовскі

Хоча доля не була надто щедрою для українського народу в тому часі — продовжував бесідник — то однак наш нарід доказав світові, що революційного духа народу ніяка сила не всилі здавити. Сильною вірою у кращу долю українського народу та його Воскресіння в майбутньому бесідник закінчив своє слово, передаючи дальше ведення програми Василеві Пастушкови, голові Відділу УККА.

Пан Пастушок у своєму слові, виголошеному англійською мовою вказав рівнож на історичну важливість Актів 22-го Січня 1918/19 років, звертаючи увагу на факт, що тодішній світ не зрозумів як слід ролі української держави на сході Европи і не прийшов їй з допомогою, за це він мусить сьогодні платити дорогоцінний окуп Совєтському Союзові, який загрожує цілому вільному світові.

Бесідник висловив подяку міській адміністрації, а зокрема її посадникові Дж. Накреллі за співпрацю із українською громадою на протязі довгих років, представляючи присутнім всіх почесних гостей біля урядового стола.

Після того короткі промови з рамені Відділу УККА виголосили Ігор Кизюк, по-англійському і Володимир Корчинський по-українському.

Пан Кизюк накреслив історичне тло, на якому зродилися Великі Акти 22-го Січня 1918/19 років, він проаналізував положення українського народу напередодні Першої світової війни, закликаючи присутніх до дії, до національної єдности, бо тільки це може в результаті дати нашому народові сподівану і довгождану волю.

Пан Корчинський у своєму слові надзвичайно вдало змалював вплив Великих Історичних Актів 22 Січня на розвиток української самостійницької думки, головно серед нашої молоді повоєнних часів, яка із запалом боролася і гинула в рядах УСС-ів, Карпатських Січовиків, УПА та казаматах совєтських тюрем чи засланнях.

Присутний на святі стейтовий сенатор Кл. Белл, висловив усю свою симпатію до українського поневоленого народу та його тяжких змагань за національне і політичне буття у Совєтському Союзі.

Посадник Честеру пан Осовскі — відчитав проклямацію, видану Міською Управою, за підписом її посадника Дж. Накреллі, якою проголошено день 22-го січня 1979 року „Днем Української Незалежности" в місті Честері, передаючи її Осипові Кизюкові, одному із рідкісних ще залишенців колишньої Української Галицької Армії (УГА).

Перед закінченням програми доня Ігоря Кизюка вручила посадникові міста китицю живих цвітів. Опісля о. Липин провів кінцеву молитву подяки, а відтак всі присутні вийшли надвір, де відбулася друга частина наших святкувань перед будівлею Міської Управи.

Ірина Б. Лонг, член мішаного хору при УКЦ відспівала американський національний гимн, а відтак присутні відспівали рівнож український національний гимн.

В часі, коли із грудей понад сотки присутніх глядачів неслися сильні акорди нашого гимну, український національний блакитно-жовтий прапор підносився помалу вгору, аж опинився на щоглі Міської Управи побіч американського зоряного прапора.

мгр Володимир Сич

„ОЦИМ ДОВОДЖУ"...

(Закінчення зі стор. 1)

пакет, пошта СРСР завернула йому назад із заувагою, ніби адресат (себто я) невідомий, хоча його посилка була заадресована так само, як і одержаний лист. Службовці Долинського поштамту заявили мені, що ніякого мого пакунку вони назад не відсилали.

2. Те ж саме стосується пакета і листів із США.

Оці факти доводять, що тут діють сили, які свавільно порушують та обмежують елементарні права людини, позбавляють мене засобів до життя, готують мені фізичну загибель. Адже, при явній підтримці певних органів влади, згаданий вище громадянин відверто сказав, що мене „згноїть і йому за це нічого не станеться". Не важко збагнути, на чий захист він розраховує.

Ще 30 січня 1977 року я звернувся до Голови Президії Верховної Ради СРСР Брежнєва Л. І. з проханням допомогти мені скористатись угодами Заключного акта Гельсінкської наради 1975 року, щоб виїхати з Радянського Союзу до дружньої Чехословаччини. У Празі проживає з своєю родиною мій рідний син Роман Горбовий; там до часу мого необгрунтованого ув'язнення мешкав і я; там був я соціяльно застрахований і мені належиться пенсія, котра запобіжить моїй смерті з голоду.

Прошу Вас ужити заходів для усунення перешкод у сфері поштових послуг із тим, щоб я міг нормально діставати адресовані мені кореспонденцію та пакунки, а також — приспішити мій виїзд за кордон.

Долина, 15 серпня 1978

Горбовий В. Г."

ПОМІСНА УКРАЇНСЬКА...

(Продовження зі стор. 2)

ріярхального устрою у нашу ПУК Церкву — не знайшла належного всецілого загального попертя й захоплення. Така велика Божа, як сказав наш Блаженніший Патріярх справа, як теж церковна і національна справа, як патріярхат не знайшла на жаль, у відповідній хвилі, належного зрозуміння та захоплення і підтримки всього нашого католицького загалу у вільному світі. Однак наші вірні, від самого початку, стояли і стоять по стороні Блаженнішого та у своїх організаціях за Патріярхат по всіх країнах діяспори. Боряться за права ПУКЦеркви та давали й дають моральну й матеріяльну допомогу Блаженнішому Патріярхові Йосифові, що непохитно від початку стоїть на твердих основах оборони належних й історично слушних автономних прав Помісної Української Католицької Церкви, одної з найбільших східніх Церков об'єднаної з Вселенським Архиєреєм.

[Продовження буде]

Помолімось за наших друзів.

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

за спокій і вічну радість душ померлих Членів Фонду Катедр Українознавства.

Впрп. о. декан Петро Огірко, Вельмидостойний духовний опікун ФКУ, відслужить двадцять восьму Заупокійну Святу Літургію, в середу, 7-го березня 1979 року, о год. 9-ій ранку, в УКЦеркві Царя Христа, в Бостоні, Масс., за Блаженної Пам'яті:

СТЕФАНА БАЛІЯ
ІВАНА ГУРТОВЕНКА
ІГОРЯ КЕФОРА
РОМАНА КОСА
ЯРОСЛАВА КУБИНА
МАРКА МАЦИКА
о. крилош. ГРИГОРІЯ МУЗИЧКИ
д-ра МИРОСЛАВА ОРЛОВСЬКОГО
ПЕТРА ТУРЧИНА
ДМИТРА БАКЕВИЧА-ЩУКОВСЬКОГО

Наступне Заупокійне Богослуження відправить о. декан П. Огірко 4-го квітня 1979 р.

Всіх ВП. Членів ФКУ просимо про молитви за померлих наших друзів. Де б Ви не були, помоліться в часі відправи Заупокійної Богослужби, щоб поєднатись з нами в поході молитов до Всевишнього за тих, що творили добро.

Вічна пам'ять померлим Членам ФКУ!

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА (ФКУ)

ПОДЯКА

Зворушені щирими співчуттями широкого кругу Родини, Приятелів і Знайомих з приводу смерти нашої Найдорожчої МАТЕРІ, БАБУНІ І СЕСТРИ

бл. п.

ЗЕНОВІЇ ЧИРОВСЬКОЇ

яка упокоїлася в Бозі в неділю, дня 28 січня 1979 р., складаємо Всім сердечну подяку за жертви на Св. Служби Божі, на Патріярший Фонд, квіти і за вислови потіхи в сумний час.

Передусім щиро дякуємо Їх Блаженству Патріярхові і Кардиналові Отцеві Йосифові за слова співчуття і розради.

Сердечна подяка за пожертви

на СВ. СЛУЖБИ БОЖІ:

пп. В. Пасічняки — $10.00; Н. Басняки — $5.00; Л. Савойка — $5.00; І. Галії — $10.00; І. Турянські — $10.00; Л. Кузьмаки — $20.00; О. Федаші — $10.00; Я. Бойдуники — $10.00; С. Смішкевич — $20.00; І. Кочержук — $5.00; М. Шандорі — $5.00; Ю. Долинські — $50.00; О. Андрушкові — $5.00; А. Дубас — $10.00; М. Семанишин — $10.00; В. Гнатів — $5.00; Я. Дутка — $5.00; М. Зарицький — $10.00; М. Долинська — $15.00; А. Долинські — $20.00; К. Стебновська — $20.00; П. Богданські — $10.00; М. Павловська — $10.00; Я. Чайківські — $5.00; Родина О. Смішкевич — $25.00; І. Крамарчук — $20.00; Ю і З. Смішкевич-Яворська — $5.00; І. Заблоцька — $5.00; Г. Чехут — $5.00; Ю. Мекейди — $5.00; О. Бойко — $5.00; О. Смішкевичі — $5.00;

На ПАТРІЯРШИЙ ФОНД зложили:

пп. В. Пасічняки — $30.00; Л. Калинич — $5.00; А. Феденишин — $20.00; Н. Басняк — $5.00; Л. Коленський — $20.00; В. Гнатів — $5.00; А. Долинські — $20.00; О. Лисинецькі — $10.00; Б. Крамарчуки — $10.00; М. Долинська — $10.00; С. Павлишини — $20.00; М. Чировські — $60.00;

За пожертву квітів подяка Родинам пп. Р. Запутовичам, О. Смішкевичам і І. Геврикам.

Панству Ю. Величковським, колишнім нашим учням в Школі Українознавства подяка за пожертву $25.00 на сиротинець у Парижі.

Щире спасибіг за участь в Панахиді і Парастасі, похоронних обрядах та висловлення співчуття усно, листовно і телефонічно.

Похоронному заведенню Литвин і Литвин дякуємо за дбайливе переведення жалобного обряду, а зокрема за допомогу і співчуття під час довгої недуги нашої Матері.

От. Ігуменові і Пароховi М. Кучмякові і п. М. Добошеві родина дякує за всі похоронні відправи.

Хай всім Вам Бог заплатить за добрі серця.

Син М. ЧИРОВСЬКИЙ з дружиною ІВАННОЮ та з синами: ЛЕВОМ з дружиною МАРІЄЮ (з Геврикiв); ЮРІЄМ з дружиною АРІЯДНОЮ (з Запутовичів); АНДРІЄМ І ІВАНОМ

З великим жалем повідомляємо Рідних і Приятелів, що 17-го лютого 1979 р., відійшла від нас по довгій і тяжкій недузі, наша СЕСТРА

бл. п.

ЄВГЕНІЯ НОСІЄВИЧ

з дому ТКАЧУК

народжена 22 червня 1897 р. в Жадові на Буковині.

В безмежному болю:
брат — МИКОЛА
сестра — ОЛЬГА МІСКЕВИЧ
сестрінок — МАКАР МІСКЕВИЧ з дружиною ЯРОСЛАВОЮ і діточками
сестрінок — БОГДАН МІСКЕВИЧ з дружиною САНДІ й діточками

ПАНАХИДА — 18 лютого ц. р., о год. 7:30 веч., в похор. зав. Музика і Син, 2157 В. Чікаґо Аве., Чікаґо, Ілл.

ПОХОРОН відбувся 22-го лютого 1979 р. на православному цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Хай американська земля буде Їй легка.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

У глибокому жалі повідомляємо, що

бл. п. Проф. ОЛЕКСА ПРИХОДЬКО

диригент Краєвого Учительського Хору в Ужгороді, основоположник хорової та театральної культури на Закарпаттю

помер 8-го лютого 1979 року в Празі, на 92-му році свого життя.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Карпатський Дослідний Центр

У глибокому смутку повідомляємо Приятелів і Знайомих, що 4-го лютого 1979 року відійшла від нас у Вічність наша Найдорожча

МАМА, БАБЦЯ та ПРАБАБЦЯ

бл. пам'яті

ТЕОДОЗІЯ КІГІЧАК

народжена в вересні 1890 року в Підбужі, Дрогобицького району.

В глибокому смутку:
син — МИХАЙЛО КІГІЧАК з родиною в Клівленді, Огайо
та в Україні дочки: КАТЕРИНА, АННА, МАРІЯ та АНАСТАЗІЯ з мужами, дітьми і внуками

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
15-го березня 1979 р., о год. 8-ій ранку в церкві св. Йосафата, Стейт Рд., Парма, Огайо

Замість квітів на могилу

бл. п. Леонтини Мінчак

був. учительки на рідних землях, яка померла 12-го грудня 1978 р. в Честері, Па.

зложили на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД слідуючі особи:

по 50.00 дол. — Діти: Дарія, Роман, Мирослава; Осипа Мінчак;
20.00 дол. — Роман Мельник;
по 10.00 дол. — Микола і Євгенія Кохан, Володимир Александер, Роман Завицький, Осип Сарахман, Любомир Микита, Ірена і Даріян Сольчаник, Дарія Хухра, Михайло і Галина Рущак, Володимир Горбовий, Петро Візьняк, Марія Карман, Ігор Смолій, Іван і Степанія Зелик;
по 5.00 дол. — Емілія Михалевська, Евфрозина Лесик, Олекса Злупко, Василь Микита, Ярослав Клюка, Богдан Стельмах.

Разом $280.00

На СЛУЖБИ БОЖІ в РИМІ зложили:

по 10.00 дол. — Дмитро і Анна Мінчак, Осипа Мінчак, Володимир Александер, Оля і Євген Маршалок, Джері Радзіяні;
по 5.00 дол. — Мері Комінґ, Мері Маґаван.

Разом $60.00

На СЛУЖБИ БОЖІ в ЧЕСТЕРІ зложили:

по 10.00 дол. — Надя Кізюк, Володимир Крамар, Данило Кучера, Ґелен і Джан Кроль, Стефан Мазур, Зоня Мельник, Емілія Михалевська, Степан Микита, Василь і Катерина Петрик, Анна і Осип Сарахмап, Надя і Джозиф Шнайдер, Зоня Ґордан, Мілтон Филипс, 13 Відділ Союзу Українок, Вестінґгавз.

Разом $150.00

Всім Жертводавцям щира подяка від Родини Померщої.

Щиру подяку складаємо 13-му Відділові Союзу Українок в Честері за приготування тризни після похорону бл. п. Леонтини Мінчак.

Горем прибита —

Родина

Американські видавці...

(Закінчення зі стор. 1)

ми будемо вести акцію наполегливо, офіційними і приватними шляхами, вимагаючи його звільнення в дусі гуманности".

Дж. Лейбер, яка відома українцям з її статті про Валентина Мороза, що її помістив щоденник „Ню Йорк Таймс" в 1974 році, висловила сподівання, що ще багато інших американських видавців вишлють листи до Стукаліна та інших совєтських урядовців в справі Руденка. Вона плянує взяти участь у виставці в Москві і там на місці продовжувати акцію за звільнення Руденка. Це плянують робити й інші представники американських видавництв.

Як уже інформовано, крім листа до Стукаліна, американські видавці звернулись до Боріса Панкіна, голови совєтської агенції авторських прав ВААП, а не одержавши відповіді вислали телеграму в справі Руденка до генерального прокуратора СССР з датою 7-го лютого ц. р., тобто в другу річницю його арешту.

„Ми не бажаємо вдаватись до погроз", — заявила Дж. Лейбер, — „але ми будемо вести нашу акцію наполегливо й послідовно".

На запит, що американські видавці мають в плянах на випадок виключення деяких американських книжок з виставки совєтськими цензорами, як це сталось в 1977 році, коли совєтські „митні урядовці" не допустили дев'ять книжок, включно з монографією д-ра Мирона Куропася про українців у ЗСА, Дж. Лейбер і А. Ґрін відповіли, що рішення мусітимуть бути роблені в Москві, бо на заздалегідь вислані листи книжок совєтські власті не реаґують, а цензуру переводять щойно на кілька днів перед відкриттям виставки. Лейбер і Ґрін уважають, що цього року цензура буде мінімальна, бо „Москві дуже залежить на тому, щоб виставка пройшла з успіхом".

GOOD DEAL...

(Закінчення зі стор. 2)

дружбу звичайно загорнута вибухівка. Грізні військові хмари збилися над Південно-Східньою Азією. Зіґнали їх туди московсько-большевицькі вітри. Вашінгтонські архітекти, монтуючи великий трикутник запевняли, що позиція ЗСА (офіційна) в ньому полягатиме в тому, щоби розвої відносин з СССР і КНР не надавати переваги ні одній стороні. Про це не раз говорив Президент, а державний секретар Венс на пресовій конференції 11 січня запевнив, що „ми будемо ставитись до СССР і КНР урівноважено, не надаючи ні одній стороні будь-якої переваги''. Вимір для урівноваженого ставлення знайти важко, тим більше, що під впливом подій воно змінюється. Ділові й політичні домовлення у Вашінґтоні про затіснення господарсько-економічних і науково-технічних взаємин, запевнені кредити для КНР на модернізацію сільського господарства і промисловости країни, постава англійських літаків і німецької ядерної техніки — це не тільки комерція. Коли події розвиватимуться так, як є нині, то заповіджене урівноваження зберегти буде важко. Дві майже рівні силами країни з подібним комуністичним ладом в конфронтації між собою будуть бльокувати одна одну.

Напередодні Костюмової Дитячої Забави „Лицарі в Золотих Шоломах"

4-го березня ц.р. о год. 2-ій по полудні в авдиторії школи св. Юра при 6-ій вулиці схід в Ню Йорку відбудеться 30-та з черги Новацька Костюмова Забава, а перша з черги імпреза, заплянована Метрополітальним Комітетом Року Української Дитини. Ця забава є для всіх українських дітей великого міста Ню Йорку і околиці.

Новацькі Костюмові забави мають вже свою довгу історію, бо вже пройшло 30 років з цього часу як вперше знана між новацькими виховниками, сестричка Стаха Гойдиш започаткувала цього роду забаву на підставі казки, і вона досьогодні та казка-забава оправдалася. На протязі 30-ох років пластові виховники під проводом сестрички Стахи шляхом костюмових забав вели дітей у світ кращий, інший від щоденного життя, чарівний світ, так дуже потрібний до розвою уявного світу дитини.

Казкою-забавою діти пізнавали славне минуле нашої батьківщини. Бували на пишному гетьманському дворі, чули брязкіт козацької зброї, бачили велич гетьманської доби. Були справжніми запорожцями, були чумаками. Коли маршували з козацькими стягами, видно було по їх зарум'янених личках, сяючих очах, що вони були щасливими бути приналежними до великого українського народу. А дівчатка — ці прегарні квіти степу, чи пишні гетьманівни, скільки в них видно було ніжности і гордости бути частиною цієї казки, а для них дійсности.

Тепер для дітей приготовану казку із княжої доби.

— Хто ж ти будеш на костюмовій забаві? — питаєм малого новака.

— Я лицар в золотму шоломі, належу до полку князя володимира. — Він не грає ролю лицаря, він ним є.

З нагоди Року Української Дитини, крім дітей з Пласту, візьме участь юний СУМ Америки з Ню Йорку і Йонкерсу. До нас завітає новацтво з Гемстеду.

Забавою-казкою привчаємо наших дітей вже зі самих ранніх років до дружби, до добрих вчинків. Змістом кожної казки розбудуємо любов до всього, що рідне та вказуємо їм, що там далеко є земля їхніх Батьків.

Тож прийдіть всі українські діти, сестричка Стаха для вас склала цю казку. Напевно гарно проведете час та довго буде вам пригадуватися забава-казка „Лицарі в золотих шоломах".

К.Р.У.Д.

ЗОРІЯН ГОРОДИСЬКИЙ ОЧОЛИВ УПРАВУ КЛІВЛЕНДСЬКОГО ВІДДІЛУ ТУІА

Клівленд, Огайо. — Тут, 16-го лютого ц. р., відбулися Загальні Збори клівлендського Відділу Т-ва Українських Інженерів Америки. Нову Управу очолив архітект Зоріян Городиський, а в склад її увійшли такі члени: Андрій Черень, Петро Басалик, Ярослав Когут, Антін Рощаковський та Роман Трешньовський. До Контрольної комісії належать: Іван Фур, Роман Грабець та Василь Хміляк.

У плянах Управи — продовжувати традицію популярних доповідей для клівлендської громади та відзначити 25-річчя цього Відділу, яке припадає в цьому році.

Переорганізація „Мюнхенського проєкту"

Комісія для зв'язків з Українським Вільним Університетом та здійснення „Мюнхенського проєкту", що її очолюють проф. д-р Микола Степаненко, заступник Президента УААУП, і проф. д-р Ігор Каменецький, керівник „Мюнхенського проєкту", подає до відома колеґ-професорів, студентів американських і канадських університетів та коледжів, академічної молоді й зацікавленого українського громадянства, що у зв'язку з переорганізацією „Мюнхенського проєкту", який надалі буде базуватися на консорціюмі двох-трьох чи навіть кількох американських університетів і коледжів, у програмі сесії влітку цього, 1979-го, року англомовні курси (і курси для студентів, які недостатньо володіють українською мовою) з українознавства й сучасної проблематики Східньої Европи (історія, політичні науки, економія, література й культура та українська й чужі мови) будуть оферовані тільки Українським Вільним Університетом.

Нова програма „Мюнхенського проєкту", що стане актуальною, правдоподібно, щойно влітку наступного, 1980-го, року складатиметься з чотиритижневої сесії з узглядненням, крім трьохтижневого навчання в Мюнхені, однотижневих екскурсій і відвідин важливих міжнародних установ і організацій у Римі, Брюсселі й Лондоні. Якщо пощастить одержати ще й субсидію федерального уряду, про яку будемо старатися, то до цієї сесії можна було б додати ще й двохтижневий „тревел-корс" з відвідинами Юґославії, Греції або й Туреччини.

Тепер перепроваджуємо технічні узгіднення із представниками зацікавлених університетів і коледжів у справі створення заплянованого консорціюму, до якого за ініціятивою наших колеґ-професорів можуть приєднатися й ще інші університети та коледжі. Про таку ініціятиву належить негайно поінформувати нашу Комісію на подану далі адресу. Просимо також колеґ-професорів зголошувати свої курси до сесії цього літа й до переорганізованої програми наступного року, а також заохочувати до участи в цих сесіях підготовлених кандидатів з числа студентів своїх університетів і коледжів.

Як відомо, протягом минулих чотирьох років існування „Мюнхенського проєкту" завдяки щедрим пожертвам нашого членства та господарських і фінансових установ, а також завдяки окремим дотаціям з боку Центрально-Мічиґанського й Українського Вільного Університетів, підготовлені й потребуючі студенти-учасники „Мюнхенського проєкту" одержували визначну фінансову допомогу з окремих Стипендійних Фондів названих вище Університетів і УААУП.

Плянуємо й далі розбудовувати наш фонд і закликаємо вельмишановних колеґ-професорів, господарські, братські, фінансові установи, громадські, станові й молодечі організації щедро жертвувати для підтримки цієї великої й перспективної справи, яка поважно допомагає нашій спільноті виховувати всебічно підготовлених суспільних керівників для нашого майбутнього. Почавши від цього року, ці пожертви можна буде відтягати від прибуткового податку на підставі відповідних поквитувань.

Пожертви, зголошення курсів і кандидатів та листування в справах „Мюнхенського проєкту" просимо надсилати до керівництва Комісії на такі адреси:

Professor Ihor Kamenetsky, Department of Political Sciences, Anspach Hall № 235, Central Michigan University, Mount Pleasant, Mich. 48859.

Professor Mykola Stepanenko, Department of Foreign Languages, Literatures and Cultures, Pearce Hall № 308, Central Michigan University, Mount Pleasant, Mich. 48859.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 11-го БЕРЕЗНЯ 1979 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Річні загальні збори 204-го Відд., о год. 4:30 по пол. в домівці ОУА Самопоміч, 98 Друга Аве. Порядок нарад: відкриття зборів, вибір Президії, відчитання протоколу попередніх річних заг. зборів, звіти урядників і К. Комісії, дискусія над звітами й уділення абсолюторії, вибір нової Управи і К. Комісії на 1979 р., внески й пропозиції для добра Відділу на чергову каденцію. Після закриття нарад — при дружній виміні думок — перекуска. — М. Шпонтак, предс., В. Палідвор, фін. секр.

П'ЯТНИЦЯ, 16-го БЕРЕЗНЯ 1979 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Звичайні загальні збори Т-ва Культура 457 Відд., о год. 6-ій веч. в домівці ЛМКлюбу, 136 Друга Авеню, 2-ий поверх, — І. Керницький, гол., Т. Шумилович, секр.

СУБОТА, 17-го БЕРЕЗНЯ 1979 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Річні загальні збори Т-ва Свобода 194-ий Відд., о год. 3-ій по пол. у приміщенні Самопомочі, 98 Друга Авеню. На порядку: звіти, вибір Управи на 1979 р. та плян праці на черговий рік. Проситься про численну уасть. — М. Салдан, гол., Е. Манацький, секр.

НЕДІЛЯ, 18-го БЕРЕЗНЯ 1979 р.

ЧІКАҐО, Ілл. Річні збори Т-ва ім. полк. Є. Коновальця 423 Відд., о год. 12-ій дня в домі Левів, 2353 В. Чікаґо Авеню. На порядку: звіти за минулий рік і вибір нової Управи. — С. Куропась, гол., К. Крайник, фін. секр., Ю. Юринець, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 18-го БЕРЕЗНЯ 1979 р.

ЧІКАҐО, Ілл. Річні збори С-ва Пресв. Богородиці 125 Відд., о год. 12-ій дня в Горожанському Клюбі при 853 Н. Вестерн Аве. в північній залі. На порядку: звіти Управи та вибір нової на 1979 р. та інші важливі справи. Проситься чл. прибути. — Левка Паньків, предс., Ґльорія Пашин, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

HELP WANTED

● РОЗШУКИ ●

ДМИТРО ОЛЕКСІЙ
шукає ПРИЯТЕЛІВ
з табору Нова Говерля.
Адреса:
Post Office Box 863
Newark, N.J. 07101